

інформаційній системі основним об'єктом захисту виступає інформація із обмеженим доступом, що зберігається і циркулює в вигляді повідомлень, даних, які мають певну обмеженість та цінність як для власника її, так і для порушника технічного захисту інформації.

На мій погляд, із врахуванням досвіду роботи інформаційних, автоматизованих систем документообігу, що функціонують в господарських судах, потрібно виокремити типові потенційні загрози відносно використання зазначених систем:

- 1) загроза конфіденційності (несанкціонованого одержання) інформації усіма потенційними та можливими каналами витоку її;
- 2) загроза доступності інформації (несанкціонованого чи випадкового обмеження) і ресурсів інформаційної системи;
- 3) загроза цілісності (несанкціонованої зміни) інформації;
- 4) загроза спостереженості роботи інформаційної системи (порушення процедур ідентифікації і аутентифікації, процедур контролю доступу та дій користувачів, повна чи часткова втрата керованості інформаційної системи, загроза від несанкціонованих атак на програмні, апаратні і телекомунікаційні засоби інформаційної системи);
- 5) комп'ютерні вірусні загрози.

Список літератури

1. Шукліна Н. Г. Запровадження інновацій у систему підготовки висококваліфікованих кадрів для судової системи. *Вісник Вищої кваліфікаційної комісії суддів України*. 2012. № 1. С. 32–35.
2. Юрченко О. М. Щодо поняття спеціальної діяльності правоохоронних органів під час проведення гласних негласних, слідчих (розшукових) дій. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія Право*. 2012. № 2 (6). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12yomsrd.pdf>

УДК 340

Мізік А. О., студентка

Науковий керівник: Капленко Г. В., к.е.н., доцент

**Львівський національний університет імені Івана Франка,
м. Львів, Україна**

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Формування правової системи України, її вдосконалення та перспективи розвитку є об'єктом ретельної уваги та дослідження на сучасному етапі розвитку держави.

Особливо важливим фактором для організації розквіту та розвитку власного суспільства виступає сформована національна правова система, яка продуктивно функціонує.

В умовах світових трансформаційних процесів правова система активно впливає на характер змін у суспільстві, сприяє гармонізації держави і права, вдосконаленню законодавчого процесу, піднесенню ефективності правового регулювання, суспільної та індивідуальної правосвідомості тощо [1, с. 3].

Від якості та напрямку розвитку національної правової системи залежить стан демократії у країні, а також побудова правової соціальної держави, де панує верховенство права [2, с. 258].

Процеси формування та вдосконалення правової системи потребують докорінного перегляду й аналізу основних напрямів її розвитку з урахуванням усіх політичних перетворень, що відбулися останнім часом як у державі, так і у світі [5, с. 19].

Розбудова України як демократичної та правової держави неможлива без подальшого реформування національної правової системи.

Правова система України, слугує забезпеченням реалізації державних структурних перетворень, удосконалення правоохоронних та судових органів, а також інших регулятивних механізмів в цілому [3, с. 8].

На сьогодні, переважна кількість реформ досі не завершена через недосяжність поставлених цілей, причина такого становища полягає у відсутності або неналежній реалізації суб'єктами суспільних відносин прийнятих правових норм, адже викладені в законах та інших правових актах норми лише тоді стають «живими», коли вони втілюються в дійсності, реалізуються в свідомо-вольових діях членів суспільства [3, с. 8].

Погоджуючись з думкою Почепцова Г. Г., дослідження проблем реформування правової системи потрібно здійснювати на основі сучасних філософсько-правових розробок з урахуванням останніх досягнень у галузі методології гуманітарного пізнання [4, с. 7].

Першочерговою проблемою реформування правової системи, яка потребує нагального вирішення, є необхідність лібералізації законодавства після радянського типу розвитку [5, с. 20].

Ще однією причиною, яка суттєво стримує процес розвитку правової системи України, є відсутність ефективних правових механізмів участі людини, громадських організацій, соціальних груп, інших суб'єктів суспільства в розробленні й обговоренні проектів законів та інших правових актів [5, с. 20].

Відсутність правових механізмів призводить до пасивної участі громадськості у процесі прийняття владних рішень, породжує відірваність громадян від норм права і правового регулювання та створює умови для прийняття законів, які відстають від динаміки розвитку сучасних правовідносин та які не відповідають потребам і очікуванням суспільства [5, с. 20].

Слабка юридична обізнаність учасників правовідносин, низький ступінь знань чинного законодавства, низький рівень правової культури, правового виховання та правової свідомості громадян, що пов'язане з відсутністю належного інформування про прийняті закони та інші нормативно-правові акти, через що люди не знають і не розуміють надані їм права, покладені на них обов'язки та чітко встановлені заборони. Це призводить до того, що

відбуваються грубі порушення законодавства та розвивається правовий нігілізм в українському суспільстві [5, с. 20].

Ще однією проблемою становлення правової системи на території України є зниження авторитету судової та правоохоронної систем, що спричиняє недовіру громадян до органів державної влади, та недостатній моральний і професійний рівень посадових осіб в державних установах та осіб, які здійснюють застосування правових норм, що сприяє ускладненню втілення в життя суб'єктами суспільства власних прав, а також спричиняє невиконання ними своїх обов'язків та умисне і усвідомлене недотримання заборон [5, с. 21].

В Україні не функціонують або не здійснюють свою діяльність в повному обсязі дієві правові механізми, за допомогою яких забезпечується захист прав та інтересів суб'єктів суспільства [5, с. 21].

Існуючі механізми в країні не дозволяють на даний час ефективно використовувати та захищати свої права, що ускладнює належну реалізацію правових норм та стримує розвиток суспільних відносин у реформованих сферах суспільного життя [5, с. 21].

Подальший розвиток та вдосконалення національної правової системи України на сучасному етапі тісно пов'язаний з удосконаленням нормативної основи та механізму правового регулювання суспільних відносин як у цілому, так і в межах окремих галузей права [6, с. 13–14].

Головними напрямками підвищення ефективності нормативної основи національної правової системи України є завершення ряду реформ, зокрема конституційної реформи, реформи виборчого законодавства, судово-правової реформи, результатом яких має стати забезпечення та гарантування прав та свобод людини і громадянина [6, с. 13–14].

Одним із важливих напрямів розвитку і функціонування національної правової системи є, безумовно, вдосконалення інституту відповідальності держави перед особою, тобто у правовій державі, повинні бути створені й діяти такі механізми, за допомогою яких здійснюється ефективний вплив на якісну сторону діяльності державного апарату, особливо у сфері забезпечення та гарантування прав і свобод людини та громадянина [6, с. 13–14].

Список літератури

1. Кравчук М. В. Правова система США. К.: Нора-Друк, 2004. – 136 с.
2. Скакун О. Теорія держава і права. Харків: Консул, 2001. – 655 с.
3. Бернюков А. М. Соціальний інтерпретатор в юридичній реальності (гносеологічний аспект). *Право і суспільство*. 2015. № 6-2 частина 3. С. 7–12.
4. Почепцов Г. Г. Тоталитарный человек: Очерки тоталитарного символизма и мифологии. Киев: Глобус, 1994. 152 с.
5. Павлишин О. В. Реформування правової системи України як філософсько-правова проблема (семіотичний підхід). *Юридична наука*. 2011. № 2. С. 19–24.
6. Дячишин Я. В. Розуміння терміну справедливість. *Сучасний стан та перспективи подальшого розвитку правової системи України* : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. Х. : Асоціація аспірантів-юристів, 2012. С. 13–14.